

Літературно-мистецька сторінка

Ніна БАГНЮК

НАРОДЖЕНЕ У ПОЄДИНКУ

У залі Гуго Коллонтая відбулась презентація збірки віршів «Поєдинки долі» авторства студента спеціальності «Українська філологія» нашої академії Павла Старуха. До підготовки книги були причетні колектив фахівців нашої академії: літературне редагування здійснили кандидати філологічних наук Руман Дубровський та Олена Пасічник, дизайн і верстка — Сергія Ки-

доктор філологічних наук, професор Олександр Глотов. Відповідно до тематичного спрямування вірші згруповані у чотири розділи: «На лінії життя», «Реквієм», «За вікном» і «Згорток любові».

Молодий поет у дружніх стосунках із Музою: протягом кількох років уже встиг видати три поетичні збірки, стати членом Національної спілки письменників України і лауреатом Обласної літературної премії імені

Степана Будного.

У своїй розповіді про нове видання він наголошує, що тут містяться твори, в яких зосереджена увага саме до боротьби у різних її проявах: зі зброєю в руках на Сході України, за кубки та інші нагороди у спорті, із хворобами й іншими негараздами.

Презентації збірок Павла Старуха мають одну характерну ознаку: він практично всі поезії читає напам'ять, просто і невимушено

розповідає про мотиви та настрої народження своїх творів, впевнено захоплюючи у полон увагу слухачів різного віку — від ровесників — до педагогів-наставників і поважних гостей.

Презентація пройшла на одному подиху, не дала змоги нікому ні розслабитись, ні нудьгувати. Навпаки, після такої щирої сповіді кожен задумався і над швидкоплинністю свого та чужого життя, і над трагічними подіями, що сколихнули Майдан у 2014 і продовжують терзати тіло рідної землі, і згадали тих, хто вже припинив земну боротьбу...

Я ск ра в и м сюрпризом для вивуватця події став заключний поетичний виступ його однокласника (до речі, Павло — один представник сильної статі у цій дружній дівочій команді).

Звичайно, до творів молодого поета є певні зауваження, над якими йому доведеться працювати. Проте дуже радує той незаперечний факт, що він знайшов власний сектор гігантського текстуального поля Всесвіту, сповнений несподіваними і цікавими творчими

відкриттями, які змушують читачів не бути байдужими, думати, сумувати і мріяти, радіти і плакати, залишаючись при цьому Людьми.

Павло СТАРУХ

ПОЄДИНОК НА ТИХОМУ НЕБІ

Пам'яті Андрія Пушкаря

Він серед хмар влаштує поєдинки
І виклик грому кине без вагань.
І це не буде тим останнім вчинком,
А лиш початком чергових змагань.

Він грім поборе — в нього вдосталь сили,
По венах міць розходить, тече.
Він був ЛЮДИНОЮ! За це його любили,
За дружнє і за віддане плече.

Він був ЛЮДИНОЮ! І прикладом для тих,
Хто прагне чемпіоном стати.
Напевно, він залишиться для них
Отим великим, але добрим татом.

Він буде з неба бачити своїх
І розділяти їхні перемоги.
Він буде чемпіоном серед всіх
І світлою душею перед Богом.

ЧОРНИЙ БІЛЬ

Цей біль був чорним, атом шаленів.
Цей біль з уламками граніту.
Пекельний біль із найстрашніших снів,
Здається, охопив пів світу.

Це наш нестерпний біль, біль націй,
Велика рана довго вже болить.
Не знало людство чорних радіацій,
Не знало, та якби не мить...

Там мертве місто, мертві літаки.
Будинки-сироти — без радощів, без сміху.
На підвіконники попадали роки —
Біді попадали на віху.

Цей біль ще є, і він ніде не зник —
Нагадує про себе іменами.
Це чорний біль і найгучніший крик —
В граніті, в пам'яті і... з нами.

ГОРИ КЛИЧУТЬ

Після підкорення Говерли

Гори кличуть — я хочу до них,
Знати їхні усі таємниці.
І, можливо, в лісах густих
Десь захована справжня скарбниця.

Гори ваблять знову і знов,
Підпирають плечима аж небо
І коли ти до них прийдеш,
Ніби лізуть на руки до тебе.

Непорушні, могутні ці гори —
Той це знає, хто їх підкорив,
Кам'яні і стрімкі коридори —
Нам Господь до них двері відкрив.

ВІКНА ЛІКАРНІ

Там зворушливі вікна в лікарні —
Вікна болю і вікна надій.
І здається, що все примарне,
Коли чуєш діагноз свій.

Просто вікна, але під ними
Хтось чекає і вірить там,
А в халатах ще ходять зими
І діагнози ставлять вітрам.

Через вікна оці почути,
Як життя тебе кличе надвір.
Марні ліки — це тільки отрута,
Якщо в себе не віриш, повір.

Вночі світяться вікна в палатах,
Потім вікна до ранку заснуть.
В коридорах у білих халатах
Тихо віра з надією ждуть.

ДІТИ СОНЦЯ

Мам, я такий, як усі.
Хтось там каже, ми — діти Сонця.
Я б приніс тобі ранок в росі
На маленькій зовсім долоньці.

Мам, я такий, як усі.
Я твій син, твого серця частина.
Бачу день в неймовірній красі,
Он павук там снує павутину.

Мам, я такий, як усі.
Бачу небо, і місяць, і зорі,
Он літак піднімає шасі —
Я це бачу. І я це говорю.

Ти мене не хотіла віддати,
Як це інші зробили чомусь...
Буду сином — твоїм і тата,
І дитиною Сонця лишусь.

* * *

Що ж ти робиш? Отямся, Росіє!
Ти вгамуй ненажеру-орла!
Хай це зло вже нарешті зітліє,
Ти ж сестрою, здається, була.

Перестань! Схаменися-бо, досить —
Ми твоїх не чекали «гостей».
Раптом станеться, ти попросиш —
Ми тобі не відкриєм дверей.

Ми ж твою розуміємо мову —
Ти добре тепер зрозумій.
Твої «гості» вбивають не словом,
Ми такий проженемо рій!

Подивися на себе, Росіє,
На своє відображення глянь,
На обличчя — там кров червоніє...
Схаменися, сестро, повстань!

РЕЙСОМ СВОБОДИ

Не закриють свободу за ґратами,
Не потоплять волю в морях,
Мужніх точно завжди чекатимуть,
Вони поруч, вони в думках.
Не один ще літак приземлиться,
На борту, де багато надій.
Небу, знаю, земля — не суперниця:
Небо знає, хто ворог мій.
І дістануться рейсом свободи,
Хто в кайданках ще досі сидить.
Ми залишились вільним народом,
Що жагою до волі кипить.
Ми всі вірили, вірять іще.
Так багато ця віра важить.
Наше лихо пройде дощем —
Нам у фільмі про це покажуть...

ГОЛОС ВІЙНИ

В. Сліпаку

Земля буває інколи, як сцена,
Де крик ввижається за спів.
Трава обпечена червона — не зелена,
Над нею голос раптом пролетів.
Звучав раніше над Паризьким небом.
І був таки здивований Париж.
Його нам зараз так почути треба.
А ти мовчиш... Мовчиш... Мовчиш...
В цій опері була остання дія,
Останній подих, що зробив співак,
І, може, голос попелом розвіє
Наш біль, що огортає так.
Якби ще ноти вміли забирати
Наш сум, підстрелений, гіркий.
Боровся голос поруч з автоматом.
Цей голос сильний був такий.
Це не міф, це не витвір уяви —
Найпотужніший голос війни.
Він боровся за те, що по праву
Збережуть українські сини.

КОТЕЛ

Котел горів і тріскався снаряди.
Земне це пекло назване «котлом».
І стос життів залишився позаду —
Так серпень обпалив теплом.
Так наші йшли «зеленим» коридором.
Так наших зрадили свої.
Ніхто брехні, на жаль, не переоре,
Ідуть бої і далі. Ідуть бої...
Горіли втрапи, жмут брехливих слів,
А зараз душі світяться на небі.
Ще жоден дух вогнем не спопелів,
В них на шевронах сяйво, біля себе.
Як днів у році, трохи більше їх,
Що над котлом піднялися високо.
Напевно, кожен променем пробіг,
Іх тут нема, та їм не самотньо.
Наш кожен день — це пам'ятка про них.
Вогонь загас, не гаснуть тільки душі.
Котел кричав, котел уже затих,
Хіба що біль, як попіл, розворушать...

ПОЦІЛУНОК ЮДИ

Lo siento (мені шкода).

Люди зраджують — це в них в крові.
Розбивається вірність об скелі.
Злива підлості в них в голові,
А на серці чомусь пустеля.

Люди зраджують дружбу й любов,
На смітник викидають із дому.
Той, хто зраджений, «школу» пройшов,
Але так він зневірився в тому.

Люди зраджують власним словом,
Ідуть вони на підступні вчинки,
Придивіться, згасає отам
Людська щирість, ніби іскринка.

Люди зраджують тих, хто жив,
Довіряючи все найдорожче,
Але в зради зухвалий мотив,
Ніби в злодія серед площі.

Люди зраджують, бо це люди...
Хай позичили б вірність у псів.
Злазив з губ «поцілунок Юди» —
На арену нещасних биків...

Кожен рік у трьох країнах (Іспанії,
Франції і Португалії) проходить близько
6 тисяч корид. За цей час браві тореадори
безжально забивають приблизно 30
тисяч биків.

ЗАВДЯКИ ТОБІ

Я дихаю... Це завдяки тобі.
Я за вікном не чую голос кулі.
Я вдома, а не в боротьбі.
Ти голос чуєш від війни-зозулі.

Я завдяки тобі навчився розуміти,
Що сильні не тікають від війни.
Яким жарким насправді може бути літо,
Коли вриваються неждано так вони!

Я завдяки тобі тверезо бачу,
Що влада — друг для наших ворогів.
Вони щось там горляють наче,
Та б'ють прямісінько з тилів.

Я став сильнішим завдяки тобі.
Ти зараз знов звільняєш місто.
Ти в цій запеклій боротьбі.
Ти встигнеш, брате, хоч поїсти.

Я дихаю... Це завдяки тобі,
Бо в тебе є незламна сила.
А скільки, брате, обстрілів в добі?
А скільки, брате, наших полонили?

Ми переможемо... Це завдяки тобі
Впадуть ворожі швидко автомати.
Ми в цій запеклій боротьбі,
Бо ти — мій брат і Україна — мати.